

ஜநவிநோதிநி.

இல. 6.]

ஜூன் மீ

1888. [புத்த. XIX.

CONTENTS.

அட்டவணை.

The Ancient Hindus and Female Education.—A dialogue between a Professor and a Student (<i>Continued</i>)	121	பூர்வீக இத்துக்களும் பெண் கல்வியும்.—ஒரு ஆசிரியருக்கும் வித்தியார்த்திக்கும் நடந்த சம்பாஷணை (தொடர்ச்சி).....	121
The Merchant and the Robber.	125	வர்த்தகனும் திருடனும்.....	125
The Ancient Kings of India and their idea of Justice (<i>Continued</i>).....	127	இந்த நேசத்துப் பூர்வீக அரசர்களும் அவர்களுடைய நீதியும் (தொடர்ச்சி).....	127
There is no one that knows every thing, nor is there any one that knows absolutely nothing.....	132	“எல்லாமிந்தவரும் ஏது மறியாதவருமில்லை.”.....	132
Rise and Progress of the Art of Writing (<i>Continued</i>).....	137	விபிவின் பூர்வ உற்பவமும் அதன் அபிவிருத்தியும் (தொடர்ச்சி)....	137
Indian Manures.....	140	இத்துநேசத்தின் ஒரு.....	140
The Vagaries of Man's Appetite.....	142	மனிதர் மனோபிராந்தியால் நாடித்திரியும் ஆகாரபேதங்கள்.....	142

MADRAS.

Published by the

MADRAS SCHOOL BOOK AND VERNACULAR LITERATURE SOCIETY,
AND SOLD AT THEIR DEPOSITORY, OLD COLLEGE.

ஐ ந வி நோ தி நி .

இல. 6.]

ஐ-உன் மீ

1888. [புல்த. XIX.

பூர்வீக இந்துக்களும் பெண்கல்வியும்.

ஒரு ஆசிரியருக்கும் வித்தியாரீத்திக்கும் நடந்த சம்பாஷணை.

(தொடர்ச்சி.)

வித்தியாரீத்தி.—சுவாமி! வந்தனம். தங்களைக்காண யான் அதிக ஆவல் கொண்டிருந்தேன். பூர்வீக இந்துக்கள் பெண்கல்வியை அபிவிருத்தி செய்துவந்தனரென்பதற்கும், ஒருதேசம் நாகரீகம்பெற்று ஒங்குவதற்குப் பெண்கல்வி அத்தியாவசிய மென்பதை நம்புராதன இந்துக்கள் பூரணமாயறிந்திருந்தார்களென்பதற்கும் தாங்கள் சென்ற மாதம் கூறிய சில நியாயங்கள் என்மனதில் பசுமரத்தாணிபோல் பதிந்தன. அப்போது காலாதீதமாய்விட்டபடியினால் நம்முடைய சம்பாஷணையை நிறுத்தவேண்டியதாயிற்று. இன்னும் அந்த விஷயத்தைக்குறித்து ஏதேனும் கூறத் தங்களுக்கு விருப்புளதேல் தங்கள் சித்தமே என்பாக்கியமாகும்.

ஆசிரியர்.—முற்காலத்தில் பெண்கள் இந்தியாவிலே கல்விபயின்றவந்தார்களென்பதை விளக்குவதற்குச் சென்றமாதம் உதாரணங்களை எடுத்து யான் காட்டவில்லை. இப்போது சில உதாரணங்களை எடுத்துக் காட்டுகிறேன். கேட்பீராக. திருவள்ளூருடன் பிறந்த உப்பை-உறுவை-வள்ளி என்னும் பெண்களும் ஔவையாரும் தமிழ்க் கடலைக் கரைகண்டுணர்ந்தவர்களென்பதை அவர்களுடைய பாசுரங்களே நன்கு விளக்குகின்றன.

வித்தியாரீத்தி.—இவர்கள் தெய்வீகம் விளங்கப்பெற்றவர்கள். உப்பை-உறுவை-வள்ளி என்பவர்கள் பிறந்தபோதே தம்பெற்றோரை நோக்கிப் பாடியதும், ஔவையார் என்னும் ஒரு பெண்பால்

சில நீதிநூல்களை இயற்றியதும் ஏகதேசமேயன்றி மற்றப்படி பெண்கள் சாதாரணமாய் முற்காலத்தில் கல்வி பயின்றவர்களாயிருந்தார்களென்பதைக் காட்டமாட்டா.

ஆசிரியர்.—நியாயந்தான். பொறுமையுடன்கேளும். இன்னும் சில உதாரணங்களை எடுத்துக்காட்டுகிறேன். இத்தென் இந்தியாவில் சோசோழ-பாண்டிய ரென்னும் மூன்று அரசர்கள் முற்காலத்தில் அரசாண்டிருக்கையில் ஏகம்பவாணரென்றொருவர் இருந்தார். அவர் வேளாண் குலத்திற்பிறந்தவர். வகாயாது கொடுக்கும் வள்ளலென்னும் பெயரெடுத்து மேற்படி மூவேந்தர்களும் அதிசயிக்கும்படி பெருங்கொடையாளராயிருந்தார். அம்மூவேந்தரும் இவருடைய செல்வப்பெருக்கத்தையும் ஈகையையுங்கண்டு பொறுமைப்பட்டு அவரைப் போய்ப்பார்ப்போமென்று அவர் வீட்டுக்குச் சென்றார்கள். அத்தருணத்தில் அவர் வீட்டிலிராமையால் அவருடைய மனைவி அம்மூவேந்தரையும் நோக்கி முதலியார் கழனிக்குப்போயிருக்கிறாரென்று வினயத்துடன் சொன்னார். அதைக்கேட்ட அம்மூவேந்தரும் அநிக இறுமாப்புடன், முதலியார் நாற்றுமுடி நடப்போனாரோ? என்று ஏளனமாய்க்கேட்க, அதற்கு அம்மனைவி-

“சேனைதழையாக்கிச் செங்குருதி கீர்தேக்கி
யானை மிதித்த வருஞ்சேற்றின் - மாண்பரன்
பாவேந்தர் போற்றப்பறித்து நடடானேகம்பன்
மூவேந்தர்தங்கண்முடி.”

என்று அவர்கள் நானும்படி கூறினார். பிறகு ஏகம்பவாணர் வீட்டுக்கு வந்தவுடனே மூவேந்தர் தம்மைத் தேடிவந்ததையும், அவர்கள் ஏளனமாய்ப்பேசியதையும் மனைபாட்டிகூற, அவருக்குக் கோபம்பிறந்து, தமக்குநெடுநாளாய் வசியமாயிருந்த ஓர் பூதத்தைப்பார்த்து, அம்மூவேந்தரையும் தூக்கிக்கொண்டு வரும்படி உத்தரவுசெய்ய, அது சேனையும் சோழனையும் தூக்கிக்கொண்டு, பாண்டியன் வேப்பமலை யணிந்தவனுடைய படியினால் அவனிடத்துப்போக அஞ்சித்திரும்பிவிட்டது. இதைக்கண்ட ஏகம்பவாணர் தம் ஊரிலிருந்த நான்கு தாசிகளை அழைத்து, அப்பாண்டியனது வேப்பமலையைக் கொண்டுவருபவருக்குத் திரளான திரவியம் பரிசளிப்பதாகச் சொல்லவே, அந்தத் தாசிகளில் ஒவ்வொருவரும் பாண்டியனிடத்துச்சென்று மலையைப்பெறுவதற்காக அற்புதமான பாக்களைப் பாடினார்கள். அவர்களுக்குள் கடைசியாக ஒருத்தி

“இவ்ருபுகழாரையேகம்பவாண
 னவகைவரும்வருமென்றஞ்சி - யுலகநிய
 வானவர்கோன்சென்னியிசைவன்னைவையெறிந்த
 மீனவர்கோன்னைவிடான்வேம்பு.”

என்று பாடிய வெண்பாவைக்கேட்டு அப்பாண்டியன் மாலையைத்தந்
 தனன். இந்தப்பாசாங்களும் ஏகம்பவாணர் மனைசிபாடிய பாசாரமும்
 அக்காலத்துப் பெண்கள் அடைந்திருந்த கல்வித்தேர்ச்சியின் அளவை
 வெள்ளிடைமலைபோல் காட்டவல்லன.

வரதுங்க பாண்டியர் கடவுளைச்சகளிகரித்த கோலமாய்ப் பாடிய
 பாசாந்தைவிட ஆயிரமடங்கு அதிக சொன்னயம் பொருணயம் மிகு
 ம்படி அவர் மனைசியார் பாடிய

“ஆக்கையெனும் புழுக்குரம்பை யீணந்தீணயாப்பொருளை
 யருளொளியைப் பரபரத்தக் கப்புறமாமறிவை
 நீக்கமறமயீர் முனைக்குமிடமற வெங்கெங்கு
 நிறைந்து நின்றமுழுமுதலை நிறைவிலெழுஞ்சுடரைப்
 பாக்கிபங்கள் செய்தனைத்தத்தவக்குறைகண்முடிக்கும்
 பழவடியார் தமக்குதவும் பசந்துணர்க்கற்பகத்தை
 வாக்குமனவிகற்பத்தா ளளவுபடாவொன்றை
 மாசற்ற வெறுவெளியை மனவெளியிலடைப்பாம்.”

என்கிற பாசாரம் உலகத்தையெல்லாம் விலைமதிக்கத்தக்கதாயில்லையா?

கொம்மி-உந்தியார்-அம்மாண முதலிய பெயர்களால் பாடப்பட்டு
 ள்ள அனேகபாசாரச்சன் அக்காலத்துப்பெண்கள்பாடியதாகவே தெரிய
 வருகிறது. ஆண்பாலார் வித்துவான்களென்று பெயரெடுத்துக் கிரந்
 தங்களை உலகத்தில் வெளிப்படுத்தியதுபோல் பெண்பாலார் வீசேஷ
 மாகக் கிரந்தங்களை இயற்றி வெளிவந்திலரென்பது மெய்யே. ஏனெ
 னில், கணவனுக்கு முன் மரியாதை பாராட்டவேண்டியதென்கிற மரபு
 பற்றி அக்காலத்துப் பெண்கள் வீசேஷமாகக் கல்வியில் பாண்டித்தி
 யம் பெற்றிருந்தும் பண்டிதர்களென்று வெளிவந்திலர்.

வித்தியாந்தி.—இதுநிற்க. ஆங்கிலேயர்கள் இப்போது தம்முடைய
 பெண்பாலார்க்குச் செய்துவரும் மரியாதைமுதலிய நாகரீக சின்ன
 ங்கள் நம்முன்னோரிடத்திருந்தனவா? நம்மனோர் ஸ்திரீகளைக் கேவ
 லம் முறிகள்போலல்லவா நடத்திவருகிறார்கள்? அவர்களுக்கு எவ்வ
 ளவும் கவபேச்சையான வாழ்க்கை கிடையவே கிடையாதல்லவா? இ

து என்ன அசியாயம். இந்தப்படியே பூர்வகாலத்தும் அவர்களுடைய நிலைமையிருந்ததோ?

ஆசிரியர்.—ஸ்திரீகளுக்கு மரியாதை பாராட்டுவது என்றால் என்ன?

விந்தியார்த்தீ.—ஸ்திரீகளும் புருஷர்களும் ஒருங்குகூடிய மஹாசபையைநோக்கிப் பேசத்தலைப்படும் ஒவ்வொருவரும் “சிமாட்டிகளே! சிமாண்களே!” என்றுமுதலில் பெண்பாலார்க்கு மரியாதை பாராட்டிப் பிறகு ஆண்பாலார்க்கு மரியாதைசெய்யும் வழக்கம் ஆங்கிலேயர்க்குள் இப்போது இருக்கிறது. மனிதர்களுக்குரிய சகல சுகங்களுக்கும் பெருந்துணைவியராய் நின்று அவர்களுக்கு வாழ்க்கைத்துணைநலத்தை உண்பிக்கும் பெண்பாலாளை நமக்கு அடிமைகளாக நினைத்துத் திராஸ்காரம்செய்யாமல் அவர்களை ஆடவரைப்போலவே நன்கு மதிப்பதும், புருஷர்களைவிட அவர்கள் பெரும்பாலும் இயற்கையில் பல ஹீனர்களானபடியால் அவர்களுக்கு அதிக மரியாதை பாராட்டுவதும் மானுஷிக தருமமென்று நாகரீகமடைந்த ஆங்கிலேயர்முதலிய ஒவ்வொரு தேசத்தவரும் இப்போது ஒப்புக்கொண்டு அந்தப்படியே நடந்து வருகிறார்கள். நம்முன்னோருடைய செய்கை எப்படியிருந்தது?

ஆசிரியர்.—பெண்பாலார்க்கு நம்முன்னோர் பாராட்டிய அவ்வளவு மரியாதை வேறு எந்த தேசத்தவர்களும் பாராட்டியே யிராரென்று நினைக்கிறேன். இதை யான் விரிவாய்க்கூறவேண்டிய அவசியமில்லை. சில சொற்றொடர்களைமாதிரம் இப்போது எடுத்துக் காட்டுகிறேன். அவற்றைக்கொண்டு பூர்வீக இந்துக்களின் நோக்கத்தையும் அபிப்பிராயத்தையும் தெளிவாய் உணரலாம். “சிமாட்டிகளே! சிமாண்களே!” என்றுகூறி இப்போது பெண்களுக்குமுதல் மரியாதை செய்வது ஆங்கிலேயருடைய வழக்கமாயிருக்கிறதென்றல்லவோ நீர் வியந்து கூறுகின்றீர். சத்திசிவம், மாதா பிதா, தாய்தந்தை, பெண்ணும் பிள்ளையும், பார்வதி பரமேஸ்வரர், லட்சுமி நாராயணர், சிதாராமன், அம்மை அப்பன் என்னும் சொற்றொடர்களை யோசித்துப்பார்க்கையில் பெண்பாலார்க்கே நீர் இப்போது விபந்துகாக்கும் ஆங்கிலேயரைப்போலவே நம்முன்னோர் தக்க மரியாதை நடத்திவந்தனரென்று தெரியவில்லையா? பெண்களுக்கு ஆதியில் சுவயேச்சை கிடையாதென்று நீர் நினைப்பதும் மதிமயக்கமேயாம். சுயம்ஈரம் என்னும் வழக்கம் முற்காலத்து இந்தியாவிலிருந்ததென்று கடைதம் முதலிய நூல்களால் இனிது விளங்குகிறது. அனேக அரசர்கள் ஒருங்குகூடியமஹாசபையில்

தமயந்தி தனக்கு இஷ்டமான ஒருவனுக்கு மாலையிட்டதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற விஷயமும், ஆலோசனை சபையில் பாண்டவர்களுடன் துரோபதையிருந்து தன்னுடைய அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டுக் கூறினாள் என்று ஸ்ரீ மஹாபாரதத்தில் சொல்லப்பட்ட விஷயமும், கொடுப்பாரும் கேட்பாரும் இன்றி ஸ்திரீயும் புருஷனும் தனியிடத்து எதிர்ப்பட்டுத் தாமே மணம் செய்து கொள்ளுவதென்னும் கார்த்திருவ விவாகம் முதலிய வழக்கங்களும் - பூர்வீக இந்துக்கள் பெண்களுக்குச் சுவயேச்சை தந்து வந்தார்களென்பதை நிதரிசனமாகக் காட்டுகின்றன. கீர்ஞாபகத்தில் வைக்கவேண்டியதொன்றுளது. ஆங்கிலேயர்களுடைய நடை-உடை-பாவனை முதலியவைகள் தற்காலத்து இந்துக்களாகிய நம் மனோருடைய நடை-உடை-பாவனைகளைவிட உயர்ந்தனவென்றாவது தாழ்ந்தனவென்றாவது யான் கூறவந்தேனில்லை. இப்போது அவர்களிடத்து இருப்பதாக கீர் வியக்கும் பெண்கல்வி-ஸ்திரீகளின் சுவயேச்சைவாழ்க்கை முதலியன நம்முன்னோரிடத்தும் அமையாமற் போகவில்லையென்பதை யான் காட்டி உமக்குத் திருப்தியுண்டாக்க இவ்வளவு தூரம் பேசிக்கொண்டு வந்தேனென்பறி மற்றப்படி, இவ்விரண்டு ஜாதியாருடைய நடை - உடை - பாவனையாகிய இவற்றின் யுக்தாயுக்தத்தைக் குறித்தேனும் உயர்வு தாழ்வைக்குறித்தேனும் யான் எவ்வளவும் சொல்லவந்தவனல்லன்.

வித்தியார்த்தி.—இப்போது காலாதீதமாகிறது. தாங்கள் கூறிவந்த விஷயங்கள் எனக்குத் திருப்தியுண்டாக்கின. மொத்தத்தில் பெண்கல்வி நம் தேசத்தவர்க்குத் தற்காலத்தில் நன்மையைப் பயக்குமா? பயக்காதா? என்பதைக்குறித்து இன்னும் ஒரு சமயத்தில் பேசவேண்டியது நேரிடும்.

ஆசிரியர்.—நல்லது, இன்னும் ஒருவேளை அதைப்பற்றி வசனிக்கலாம். போய்வாரும்.

வர்த்தகனும் திருடனும்.

ஓர் ஊரில் ஒரு வர்த்தகனுக்குத் திவ்வியமான குதிரை ஒன்றிருந்தது. அது வாய்வு வேகத்தோடு செல்லத்தக்கதும், மிக்க அமரிக்கை உள்ளதும், எஜமானனுடைய குறிப்பை அதிசீக்கிரமாய் அறிந்துகொள்ளத்தக்கதுமாயிருந்தது. அக்குதிரையின் விசித்திர குணங்களைக்

கண்டு விபந்த ஒரு திருடன் அதைக்கைக்கொள்ள ஊண்ணி அவ்வர்த் தகனுக்கு வேண்டியமட்டில் பொருள் தருவதாயும், பரிவர்த்தனமாய் வேறே குதிரையைபாவது ஒட்டகத்தைபாவது யானையைபாவது தருவதாயும் பல விதத்தில் சொல்லியும் அவ்வர்த்தகன் அக்குதிரைபிடைத்தில் வைத்த அன்பின் மிகுதியால், என் உயிரைக்கொடுத்தாலும் கொடுப்பேன், இக்குதிரையைமாத்திரம் நான் கொடுக்கமாட்டேன் என்று சொல்லிக்கொண்டிவந்தான். அக்கள்வன் அக்குதிரையை எவ்விதத்திலாவது கவரவேண்டுமென்றெண்ணி, அவ்வர்த்தகன் குதிரை சவாரிசெய்துகொண்டு போகும் மார்க்கத்தின் ஓர் புறத்தில் பசியினால் தேகத்தளர்ந்து மனம்நொந்து நடக்கச்சக்தியற்ற ஓர் ஏழை முடவனைப்போல் வேஷம்போட்டுக்கொண்டிருந்தான். வர்த்தகன் அவ்வழியாய்க் குதிராமேலேறிப்போகையில் அவனைப்பார்த்து அந்தக் கள்ள முடவன்-ஐயா! எனக்கு நடக்கச் சக்தியில்லை, பசியோ அதிகமாயிருக்கிறது, இக்குதிரையின்மீது என்னை ஏற்றிக்கொண்டுபோய் அடுத்த ஊரில் விட்டுவிடும் என்று வர்த்தகனுடைய உள்ளக்கனியும்படி குறையிரந்தான். அதைக்கேட்ட வர்த்தகன்-ஐயோ! பாவம்! என்று பரிதயித்து அவனைக் குதிராமேலேற்றிப் பக்கத்தில் தான் பிடித்துக்கொண்டே சிறிது தூரம்வரையில் நடந்துபோனான். நிஷ்கபடியாகிய வர்த்தகன் அபரப்பார்த்து, குதிராமேலிருந்த கள்வன் திடீரென்று குதிரையைக் காலால் தட்டிக் குதிமுள்ளால் தூத்தினான். உடனே அது மகாவேகத்தோடு ஓடத்தலைப்பட்டது. அப்படி ஓடுகையில், பின்னே தியங்கி ஒன்றுநோன்றாமல் நின்றவர்த்தகனை அக்கள்வன் பார்த்து, ஓய்! இக்குதிரையைக்கொடு என்று பல முகத்திலும் உன்னை இரந்துகேட்டவன் நானல்லவா? நீ அதைக் கொடாக்கெண்டனாயிருந்தாயல்லவா? நான் அதை விடாக்கெண்டனென்று தெரிந்துகொள், இனி இக்குதிரை என்னுடையதுதான் போ, என்று சொல்லிச் சவாரிசெய்ய ஆரம்பித்தான். இதைக்கேட்டமாதிரத்தில் அவ்வர்த்தகன் அவனைப்பார்த்து, அப்பா! அப்பா! சற்றே நில், ஒரே ஒருவார்த்தை, இதுவரையிலும் அக்குதிரையை நானனுபவிக்கவும் இன்றுமுதல் நீ அனுபவிக்கவும் பகவானுடைய திருவுளமிருந்தால் அதற்கு யாரென்னசெய்யலாம், நீ சுகமாய்க் குதிரையை ஒட்டிக்கொண்டுபோ, ஆனால் இந்தப்படி என்னைவஞ்சித்து நீ இக்குதிரையைக் கொண்டுபோனதைப்பற்றி மாத்திரம் உலகத்தில் எவருக்கும் சொல்லாதிருப்பாயாக, யானும் இதைப்பற்றி ஒருவ

ரிடத்தும் பிரஸ்தாபிக்கமாட்டேன், ஏனெனில் வாஸ்தவத்தில் நடக்கச் சந்தையற்றமுடவன் எவனாவது நீ கேட்டதுபோல் குதிரைமீது ஏற்றிக் கொண்டு போகும்படி யாராயாகிலும் குறையிரந்தால் அதுவும் வஞ்சனை யாகத்தானிருக்குமென்று உலகத்தார் ஏழை முடவர்களுக்கு உபகாரம் செய்யாமல் போய்விடுவார்களல்லவா? என்றான். இதைக்கேட்ட அக்கள்வனுக்குப் பச்சாத்தாபம் உண்டாகி, ஐயோ! என் ஒருவன்பொருட்டு உலகத்தில் வாஸ்தவத்திலே அசுத்தர்களாயிருக்கிற எல்லோருடைய வாயிலும் மண்விழுகிறதா? இது என்ன அநியாயம்? என்று மனச்சாட்சி இடிக்கவே அவன் உடனே கீழ் இறங்கி அக்குதிரையை அவ்வந்தகனிடத்திற் கொடுத்துவிட்டுத் தன்னை மன்னிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டான்.

ஆகையால் ஒருவன் எவ்வளவு கொடியவனாயும் இரக்கமற்றவனாயும் இருக்கினும் இன்சொற்களால் அவனுக்கு நல்ல விஷயங்களை எடுத்துக்காட்டினால் உடனே அவன் மனம் திருந்தாமற்போகான், மனச்சாட்சி என்னும் ஈஸ்வர சொரூபமான அறிவு ஒன்று எப்படிப்பட்ட அவிவேகியினிடத்தும் விளங்கிக்கொண்டு நிற்கின்றதென்று தெரியவருகிறது. செயற்கையினாலும் தீக்குணங்களின்மேலீட்டினாலும் மனச்சான்றானது மேகத்தினால் மறைக்கப்பட்ட பாஸ்கரனைப்போல் ஒளி மழுங்கி நிற்கினும் ஒவ்வொருகாலத்தேனும் தன்சொரூபத்தைக் காட்டாமற் போகாதென்பது இதனால் தெளிவாய் விளங்குகிறது.

இந்துதேசத்துப் பூர்வீக அரசர்களும் அவர்களுடைய நீதியும்.

(தொடர்ச்சி.)

குலோத்துங்க பாண்டியன் தன் குடிகளுக்குத் தன்னாலும் தன் பரிவாரத்தாலும் பகைவராலும் கள்வராலும் பிறஉயிர்களாலும் வரத்தக்க ஐந்துவகையான பயத்தையும் நீக்கி, மன்னுபிதைத் தன் இன்னுயிர்போலப்பாவித்து மதுரீதி முறைவழுவாமல் மதுராநகரில் அரசியற்றி வரும் நாளில், பாண்டி நாட்டிலுள்ள திருப்புத்தூர் என்னும் நகரிலிருந்து ஒரு பிராமணன் கைக்குழந்தையோடுங்கூடிய தன் மனைவியை அழைத்துக்கொண்டு மதுராபுரியிலுள்ள தன் மாமன் வீட்டுக்குப்போகும்பொருட்டுப் பிரயாணப்பட்டான். வரும்வழியில் அவன்

மனைபாள் தாகவிடாய்கொண்டு ஜலம் கேட்டமையால் அவளை அக் காட்டிலுள்ள ஒரு பெரிய ஆலவிரூக்ஷ நிழலில் இருந்தி நீர் தேடிக்கொண்டுவரப்போனான். அப்போது அந்த ஆலமரத்தில் நெடுநாளைக்குமுன்னர் எவனோ வேடுவனாக எய்யப்பட்டு தைத்துக்கொண்டிருந்த ஒரு அம்பானது காற்றால் அலைப்புண்டு வீழ்ந்து அம்மரத்தடியிலிருந்த பிராமண மாதின் வயிற்றில் தைத்துருவ, அவள் உயிர்துறந்தாள். அச்சமயத்தில் ஒருவேடன் அம்பேறிட்ட வில்லையுடையவனாய் வெயிலுக்கு இளைப்பாறும்பொருட்டு அந்த ஆலமரத்தடியில் ஒரு புறத்து வந்து நின்றான். முன்னே தண்ணீர் தேடிக்கொண்டுவரப்போன பிராமணன் திரும்பிவந்து உதிரவெள்ளத்தில் வீழ்ந்து மாண்டுகிடக்கும் தன்பத்தினியைக் கண்ணுற்று, திடுக்கிட்டு, ஆ! ஆ! என் இன்னுயிர்க் காதலியே! என்கண்மணியே! கற்பகத்தின் பூங்கொம்பே! மாதரசே! வனிதாரத்தனமே! உனக்கு இவ்வாபத்து எவ்வாறு சம்பவித்தது? நான் இக்கொடுஞ்செயலை எவ்வண்ணங்கண்டு மனஞ்சகிப்பேன்? என்று மத்தினால் அலைப்புண்ட தயிர்போல் கலங்கி மனந்தளர்ந்து, ஐயோ! ஐயோ! இப்பெண்பழிக்குக் காரணமாயிருந்தவர் யாவர்? என்று அலறி நான் குபுறத்திலும் சுற்றிப்பார்க்கையில், வில்வேந்தி அருகில் நிற்கும் வேடனைக்கண்டு, இவனே நிரபராதிபாகிய என் மனையாட்டியைக் கொன்று பழியேற்றவன் என்று தனக்குள் நிச்சயித்து, அவ்வேடனைநோக்கி, அடா வேடா! மஹாபாபீ! நீயே என் இல்லாளைக் கொலைபுரிந்தனை, அவ்வாறு செய்தும் ஒன்றுமறியாதவன்போல் நாடகங்காட்டி வாய்பேசாதிருக்கின்றனை என்று முறையோ! முறையோ! என வாய்விட்டுக் கூவினான். அம்மா! அம்மா! என்று அலறித்தாய் முகத்தை நோக்கி விம்மி விம்மி யமும் குழந்தையைப் பலகாலும் முத்தமிட்டு, தெய்வமே! தெய்வமே! இப்படியும்செய்வாபா? என்று அவ்வந்தணன் மேன்மேலும் கதறிக் கூவித் துபரக்கடலிலாழ்ந்தனன். பிறகு பால்வேண்டியமும் தன் குழந்தையைச் சுற்றத்தாரிடஞ் சேர்க்கும்படி அவ்வழியே சென்ற சிலரிடத்தில் ஒப்புவித்துவிட்டு, இறந்த மனைபாளைத் தன் முதுகிலெடுத்துக்கொண்டு, வேடுவனை மடிபிடித்திழுத்துக்கொண்டே பாண்டியன் அரண்மனைவாயிலை அடைந்து பிரேதத்தை எதிரேயிட்டு,

“கோமுறைகோடாக் கொற்றவரேறே முறையேயோ
தாமனாயள்வாழ்தண்கடிமார்பா முறையேயோ
மாமதிவானேன்வழிவருமைந்தா முறையேயோ
திமைசெய்தாய்போற்செங்கைகுறைத்தாய் முறையேயோ.”

என்று பலருக்கேட்கும்படி ஒவென்று அலறிமுறையிட்டு, கோல் கோடாமல் அரசு செய்யும் பாண்டியன் இரவில் துயிலுங்காலத்திலும் அவனுடைய ஆக்ஞாசக்கமானது நீதிவழுவாமல் பிராணிகளை மெல்லாம் காக்கும் வல்லபமுடையது என்னும் உண்மை என்மட்டில் பொய்த்தது யாது காரணமோ? என்று கூக்குரலிட்டழுதான். அங்கு இருந்த காவலாளர்கள் பாண்டியனிடம்போய், மண்டலேஸ்வரா! ஒருவேதியன் தன் மனைபாளைக்கொலைசெய்தானென்று ஓர் வேடனைக்கொண்டுவந்து நம் அரண்மனைவாயிலில் கூக்குரலிட்டழுகின்றான் என்று கூறினர். அதுகேட்ட குலோத்துங்க பாண்டியன் உள்ளம் நடுநடுங்கி, நான் செய்யும் அரசு மிகவும் நன்று! நன்று! என்று சிந்தாகுலையை வெளியேவந்து, பிராமணனைநோக்கி, உனக்குற்ற துயர் யாது? என்று வினவினான். அப்போது பிராமணன் பாண்டியேந்தே! இன்று நான் இந்த என்மனைபாளை அழைத்துக்கொண்டு வருகையில் வழியிலே தாகவிடாப்பக்கு நீர் கொண்டுவரும்பொருட்டு இவளை ஓர் ஆலமரத்தடியில் நிறுத்திப்போனேன், நான் திரும்பிவருவதற்குமுன் இவ்வேடன் இவளைக்கொன்று பக்கத்தே நின்றிருந்தானென்று கூறினான். பாண்டியன் வேதிபனுடைய வாய்மொழியை உட்கொண்டு வேடனைநோக்கி, நீ வினைந்ததை ஒன்று ம் ஒளிச்சாமல் கூறுக என்ன, ஐயே! எம்மாசே! அடியேன் இன்று இளைப்பாறும் பொருட்டு அந்த ஆலமரத்தின் ஒருபுறம்வந்து நின்றேன், அவ்வளவேயல்லாமல் நான் இம்மாதைக் கொன்றேனல்லேன், கொன்றவர்களையும் பார்த்திலேன் என்று வேடன் சொன்னான். அங்கிருந்த மந்திரிமுதலானோர் வேடனைநோக்கி, அப்படியாயின் இம்மாதின் சரீரத்தில் அம்பேறுண்டவகை எப்படி? என்று வினவலும், அம்புதைத்துருவியது மெய்யே, ஆனால் நான் அது விஷயத்தைக்குறித்து ஒன்று மறியேன் என்று வேடன்கண்ணீர் சோரமொழிந்து நின்றான். இப்படிப்பட்ட கொடுங்கொலைபுரிந்த ஒருவன்-செய்தவன் நானல்லேன் என்று சொல்லாமல், நானேதானென்று ஒப்புக்கொள்வானோ? அங்கனஞ் சொல்லானாகையால் இவனை நன்கு தண்டித்தாலன்றி உண்மை வெளிப்படமாட்டாதென்று மந்திரிகள் யாவரும் ஒரே அபிப்பிராயமாகச் சொன்னார்கள். பாண்டியன் அவ்வாறே தண்டித்து உண்மை தேருங்கள் என்று தண்டஞ்செய்வோர்க்குக் கட்டளையிட்டான். அவர்கள் அரசன் ஆணையின்படியே தண்டஞ்செய்து கேட்டும், அவ்வேடன் முன் சொன்னவண்ணமே சொன்னான். தண்டஞ்செய்வோர் பின்னும் அதிகமாகத் தண்டஞ்செய்து கேட்டும், வேடன் முன் மொழிக்கு மாறு

பாடில்லாமலே மொழிந்துவந்தான். பின்பு பாண்டியன்-கிலேசமுற்று ஒன்றுந் தோன்றாதவனாய், இவ்வேடனோ மிகுதியாகச்செய்யும் தண்டத்துக்கும் அஞ்சாமல் ஒரேமொழி கூறுகின்றான், கொன்றகுறிப்பும் இவன் முகத்தில் தோன்றவில்லை, இந்த மாதைக்கொன்றவன் இவனோ? வேறு பிறரோ? அல்லது யாரேனும் வேடுவர் மிருகவேட்டையாட எய்த அம்பானது குறிப்பில் தப்பி இவன்மீது பாய்ந்ததனால்தான் இவள் இறந்தனளோ? வேறு எவ்வகையோ? என்று பலபலவாக யோசித்தும் உண்மையறியக்கூடாதவனாய் நீதிநூல் வல்லோரைப்பார்த்து, நீங்கள் நூல்களை ஆராய்ந்து இதற்கு ஏதாவது ஒரு சூழ்ச்சி சொல்லுங்களென்று கூறினான். அவ்வாறே அவர்கள் பலநூல்களையும் தீரஆராய்ந்துபார்த்து, அரசர் பெருமானே! இது நூல்களால் ஆய்ந்த அறியத்தக்கதன்று, தெய்வத்தாலேதான் தெளியவேண்டும், வேறு உபாயமொன்றும் இல்லை என்று சொன்னார்கள். அப்போது பாண்டியன் பிராமணனைப்பார்த்து, நான் இதைத் தீர ஆராய்ந்து உன் மனக்கவலையை ஒழிக்கின்றேன், நீ ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம், உன் மனையாளுக்கு ஈமக்கடன்களை முடித்து வருக என்று அவனை அனுப்பிவிட்டு, வேடனைச் சிறையில் அடைத்துத் தங்கள் குடிக்குக் குலதெய்வமாகிய சொக்கலிங்கப்பெருமான் ஆலயத்தை யடைந்து வணங்கி, சர்வக்ருனாகிய எம்பெருமானே! எம்மரபுதழையப் பாண்டியனாய் வந்து ஆகியில் அரசு புரிந்த கருணை நிதியே! இவ்வேடுவனே பிராமணமாதைக் கொன்றனோ? அல்லது பிறர்தாம் வதைசெய்தார்களோ? சாட்சிகளில்லை யென்று வழக்கைத் தள்ளிவிடுவது ஒரு பெருங் காரியமன்றோ? உண்மையைக்கண்டறிவதன்றோ அரசனுடைய கடமை? இது எவ்வகையாலும் தெளிதற்குக்கூடாமையாயிருக்கின்றது, தேவரீர் திருவுளத்தில் கருணைகூர்ந்து என்மனக்கவலையை ஒழித்தருளல் வேண்டுமென்னும் பொருள்படும்படி,

“மன்றமுமணியே யிம்மறவன்றன் பார்ப்பணியைக்
கொன்றனோ பிறர்பிதிநாற் கொன்றதோவிதுவறநூ
லொன்றது மளப்பரிதாக் கிடந்ததாலுன்னருளா
லென்றழவு கெடத்தேற்றாய்.....”

என்று பிரார்த்தித்தகாலையில், சொக்கலிங்கப்பெருமான்-அன்பனே! இம்மதாராகரத்துக்குப் புறத்திலுள்ள வணிகவிதியிலே ஒரு கலியாணம் நடக்கப்போகின்றது; அங்கு நீ மனைவியிழந்த பிராமணனோடு வருவாயானால் உன்மனத்திலுள்ள சந்தேகத்தை நிவிர்த்திசெய்கின்றோம்

என்று அசரீரியாகக் சொல்லியருளினார். பாண்டியன் அந்தத் திருவாக்கைக்கேட்டு மனமகிழ்ந்து அரண்மனையடைந்து, மனைவிக்கு ஈமக்கடன் முடித்துவந்த அந்தணையைழைத்துக்கொண்டு மாறுவேடம்பூண்டு இரவில்புறப்பட்டு அந்தக் கலியாண லீட்டுக்குப்போய் ஒருபுறம் இருந்தான். அந்த மணமகனுக்கு அளவிட்ட வாழ்நாள் முடிந்தமையால் அவனுயிரைக் கவர்ந்துவரும்படி காலன் அனுப்பிய தூதரிருவரில் ஒருவன் மற்றவனைநோக்கி, தோழனே! இன்று இம்மணமகன் ஆவியைக் கொண்டுவரும்படி நம்மிறைவனாகிய யமதருமன் நம்மை அனுப்பினானே, இவன் சரீரத்தில் பினியொன்றேனு மில்லாதிருக்க, நிஷ்காரணமாய் இவனுடைய உயிரைக்கொள்வது எவ்வாறு? என, மற்றொருவன்-நண்பனே! ஈதோர் பெருங்காரியமா? ஆலமரத்தில் நெடுநாள்முன்னர் ஏறுண்டிருந்த கணையைக்காற்றால் வீழ்த்தி எவ்வாறு சுகசரீரியாயிருந்த பிராமண மாதின உயினாயாம் கவர்ந்தோமோ அதுபோல், நாளைக்கு உண்டாகும் கலியாணவாத்திய ஆரவாரத்தால் இங்கு கட்டியிருக்கின்ற பசு கயிறு அறுத்துக்கொண்டு வெருண்டு இந்த மணமகனைப்பாடி அடை விடுத்து அப்போது இவனுவினைக் கவர்வோம் என்று சொன் ஈசன் அருளால் பாண்டியனும் பிராமணனுமாகிய இருவர்மாத் திரம் ஈடும்படிசொன்னான். அதைக்கேட்ட யமதூதன் - ஆம், அப்படி செய்பலாம் என்று சம்மதித்தான். அவ்விரண்டு காலதூதர்களும் சனித்துக்கொண்டிருந்ததைக்கேட்ட பாண்டியன்-பிராமணனே! இப்போது இங்கு நடந்த சம்பாஷணையைக் கேட்டனையோ? என்ன, வேதியன் இம்மணமகன் அவ்வாறேயிறந்தால் என்மனையாள் இறந்தது மெய்யேயாம், இதனைப்பார்ப்போம் என்றுகூறி பாண்டியனோடங்கிருந்தான். மறுநாள் காலையில் அவ்வீட்டில் மணமகன்-சுற்றத்தார்முதலிய யாவரும் திரண்டிவந்து கலியாணச்சடங்கு தொடங்குகையில், கொட்டிய பலவாத்திய முழக்கத்தால் அங்கிருந்த பசு வெருண்டு கட்டியிருந்த தாம்பை அறுத்துக்கொண்டு விரைந்தோடி மாப்பிள்ளையை முட்டியதால் அவன் உயிர்நீங்கினான். உடனே,

“மணமகனே பிணமகனாய் மணப்பறையே பிணப்பறையா
யணியழையார் வாழ்த்தொலிபேரமுறையொலியாய்க் கழிய”

அந்தணன் கண்டு, ஐயோ! என் மனைவிபிறந்தது அவ்வளவாக எனக்குத் துயரத்தை உண்டாக்கவில்லையே, இந்த மணமகன் உயிர்மாய்ந்தது எனக்கு அதிக துன்பத்தை உண்டாக்குகின்றதே, அந்தோ! தெய்

வமே! என்றுசொல்லித் தன் மனையின் மாணந்தாலுண்டானதுக்கத்திலும் அதிக துயரெய்தினான். பாண்டியன் அவனை அழைத்துக்கொண்டு தன் அரண்மனைபோய்ச் சேர்ந்து மந்திரி முதலாயினோர்க்கு இது சங்கதிகளைத்தெரிவித்து, வேதயனைவேறோர் விவாகம் செய்துகொள்ளும்படி வேண்டியபொருள் அளித்த அனுப்பிவிட்டுச், சிறையில் அடைத்தவேடனைக் கால்விலங்கு நீக்கி, நான் தெரியாமல் செய்த கொடுந்தண்டத்தை மன்னிக்க என்று அவனிடத்தன்பு பாராட்டி அவனுக்கு வேண்டிய பொருள்தந்து அவனை அவனிநுப்பிடம் போகச் செலுத்தினான்.

சாகுதிகளில்லா இத்தகைய வழக்கைத் தெய்வபலத்தாலன்றி, வாதி பிரதிவாதிகள் வாய்மொழியைக் கொண்டாவது வேறு எவ்வகைப்பிரமாணங்களாலாவது அறிதல் சிற்றறிவுடைய மானிடர்க்கு முக்காலத்தும் அசாத்தியமாம். இர்துதேசத்துப் பூர்வீக அரசர்கள் தெய்வத்தையே பெருந்துணையாக நம்பி நீதிவழுவாமல் அரசசெய்து வந்தமையால் தெய்வமும் அவர்களுக்குமுன்னின்று அப்போதைக்கப்போது து செய்துவந்தது.—(இன்னும்வரும்.)

“எல்லாமறிந்தவரும் ஏதுமறியாதவருமில்லை.”

உலகத்தில் அனேகர்தாமே எல்லாமறிந்தவரென்றும் ஏனையோர் ஒன்றாமறியாதவரென்றும் அபிப்பிராயங்கொண்டு அகங்கரித்துப்பிறரைத் திரஸ்வாரம் பண்ணுகிறார்கள். அது பெரும் பேதமை. ஏனென்றால் சர்வேசரர் ஒருவரே முற்றுணர்வினரென்றும், அவரது சிருஷ்டிகளாகிய நாமெல்லாம் சிற்றறிவினர்களென்றும் சுருதியுத்தி-அனுபவமாகிய முன்றினாலும் முதறியூர் நிச்சயித்திருக்கின்றார்கள். அந்த நிச்சயத்தால் சர்வேசரர் ஒருவர் தவிர ஏனையோர் எவரும் முற்றுமுணர்ந்தவரல்லரென்பது தெளிவாய் விளங்குகின்றது. ஆகலால் நாம் எவ்வளவு கற்றிருந்தபோதிலும் அவையெல்லாம் பிடிமண்ணளவுதானென்றும், கல்லாதவை உலகளவேன்றுங் கொள்ளுவது அறிஞர்துணிபு. கல்விக்கு அதிதேவதையாகக்கருதி நம்முன்னோர் தொன்றுதொட்டு வழிபட்டுவரும் கலைமகளார் திருக்கரத்தில் புத்தகம் வைத்திருக்கிறோன்பதை யோசிக்கையில், அக்கலைமகளார் இன்னும் சாஸ்திர ஆராய்ச்சி செய்துகொண்டே வருகிறாரென்பது விசதமாய் விளங்குகின்றது. இ

க்கருத்தை யமைத்தே ஓளவையாரும்-

“கற்றது கைம்மண்ணளவு கல்லாதுலகளவென்
 றுற்றகலைமடந்தையோ துகிரூள்—வெற்ற
 வெறும்பந்தயங்கூறவேண்டாம்புலவீ
 ரெறும்புந்தல் கையாலென்சான்.”

என்று திருவாய்மலர்த்திருக்கின்றனர். எந்தெந்த விஷயத்தில் எவனெவன் எவ்வளவெவ்வளவு தேர்ச்சியடைந்திருக்கின்றானோ அந்தந்த விஷயத்தில் அவனவனை அவ்வளவவ்வளவில் புகழலும், எந்தெந்த விஷயத்தில் எவனெவன் எவ்வளவெவ்வளவு அறியாதிருக்கின்றானோ அந்தந்த விஷயத்தில் அவனவனை அவ்வளவவ்வளவில் இகழலும் தக்க தேயன்றிப் பொதுவாய் ஒருவனைப் புகழலும் இகழலும் எவ்வளவுங் கூடாது. அஃறிணைப்பொருள்களாயுள்ள ஊர்க்குருவி வைக்கோலினாலும் செத்தைகளாலும் கட்டும் கூட்டைப்போல மானிடன் எவ்வளவு தேர்ச்சியுடையவனாயிருந்தாலும் கட்டக் கூடுமோ? திரிகாலத்தும் கூடாது. குளவிகள் கட்டும் அரக்குக் கூட்டைப்போலக் கட்டவேண்டுமென்று நாம் நமது ஆயுணைப்பரியந்தம் முயன்றிடினும் முடியுமோ? முடியாது. கறையான் புற்றுவைப்பது போல வைக்கவேண்டுமென்று சிற்பநூல் முழுதும் ஒதியுணர்ந்தாலும் ஆகுமோ? ஆகாது. தேனீ கூடு கட்டுவதுபோலக் கட்ட வேண்டுமென்று கரணம் போட்டாலும் நமக்கு ஏலுமோ? ஏலாது. சிலந்திப்பூச்சி நூல் நூற்பதுபோல நூற்கவெண்ணில் எவ்வளவு சாமர்த்தியவானுக்கும் அமையுமோ? அமையாது. ஆகையால் ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொன்றெளிதாயிருப்பதும், ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொன்று அருமையாயிருப்பதும் உலக இயற்கை. இதனால் நாமே எல்லாம் வல்லவரென்று கொள்ளலாகாதென்பது உள்ளங்கை ரெல்லிக்கனிபோல விளங்குகின்றது. இக்கருத்தையமைத்தே ஓளவையார்-

“வாண்கருவியின்கூடுவல்லரக்குத்தொல்கறையான்
 தேன்சிலந்திபாவர்க்குஞ்செய்யரிதால்—யாம்பெரிதும்
 வல்லோமேயென்றுவலிமைசொலவேண்டாங்கா
 ணெல்லோர்க்குமொவ்வொன்றெளிது.”

என்று கூறியிருக்கின்றனர். இதுவன்றி எவரையும் அறிவுண்மையால் விற்பனரென்றும் அறிவின்மையால் அவிவேகிகளென்றும் நிச்சயிக்க வேண்டுமெயன்றிச் சவுந்தரியத்தினாலும் ஆடையாபரணலங்காரத்தினாலும் அவப்பகாம்பிரத்தினாலும் முதுமையினாலும் முற்றுமுணர்ந்த

வரென்றும் அவையில்லாமையினாலேயே ஒன்றும் அறியாதவரென்றும் எண்ணுதல்கூடாது. சவுந்தரியம்-அவயவகாம்பிரம்-ஆடையாபரணலங்காரம்-முதுமை இவற்றுலுயர்ந்தவர்கள் சில சமயம் அவிவேகிகளாகவும், இவைகளிலெல்லாம் குறைந்தவர்களாயிருப்பவர்கள் விவேகிகளாகவும் இருப்பது அனுபவசித்தம். உருவத்தில் மிகப்பெரிதாயிருக்கும் இரத்தத்தைச்செலுத்துவது அவ்விரத்தத்தின் பரிமாணத்தில் அனந்தகோடி அமிசத்தில் ஓரமிசமும் பெறாத அவ்வளவுசிறிய அச்சாணியல்லவா? ஆதலால் உருவத்தால் மதிப்பது அவமதிப்புக்கிடம். இப்பொருளை அமைத்தே தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் தமது திருக்குறளில்

“உருவுண்டெள்ளாமவேண்டுமுருள்பெருந்தேர்ச்
கச்சாணி யன்னொடைத்து.”

என்று உரைத்திருக்கின்றனர். இவ்வாறு உருவத்திற் சிறியவர்களாயிருந்தவர்களைக்கண்டு அவமதித்த சில பண்டிதோத்தமர்கள் அச்சிறுவர்களாலேயே அதி சொற்பவிஷயங்களில் அவமானம் அடைந்தமையை அடியில்வரும் சில சிறு சரித்திரங்களாற் காணலாம்:—

1. ஓர் ஊரிலிருந்து மற்றோர் ஊருக்குப்போய்க் கொண்டிருக்கும் ஒரு வித்துவான் மிகவும் பசியால்வருந்தி அங்கிருந்த விவேகசாலியாகிய ஒரு பாலியனைக்கண்டு, நம்முடைய வித்தைக்கு இச்சிறுவன் கல்வி எவ்வளவு! ஆகையால் இவனுடன் இலக்கணமாய்ப் பேசுவதிற்பயனில்லை? என்று அலட்சியமாக எண்ணி அகங்கரித்துச் சாமானியமாய், அடே பையா! சோறு எங்கேவிக்கும் சொல்? என்றான். அது கேட்ட அச்சிறுவன் இவன் நம்மை இலக்கணம் அறியாதவனென்று அவமதித்தல்லவா? “விற்கும்” என்று சொல்லவேண்டிய வார்த்தையை “விக்கும்” என்று உபயோகப்படுத்தினான் என்று அறிந்துகொண்டு, இவனுக்குச்சரியான உத்தரவுகொடுத்து இவனது கல்விச்செருக்கை அடக்கவேண்டுமென்றெண்ணி, ஐயா! சோறுதொண்டையிலே விக்கும், இது தெரியாதா? என்றான். இதைக்கேட்ட அவ்வித்துவான் அடடா! நாம் இவனை இலக்கணம் அறியாதவனென்றும் சிறு பிள்ளையென்றும் அவமதித்ததனால்லவா அவ்வவமதிப்பு நம்மதேயாயிற்று? “பெருமையுஞ் சிறுமையுந் தான்றாவருமே.” என்றமுதியோர் வாக்கியத்தைக்கிஞ்சித்தும் கவனிக்காமற்போனோமே. “கற்றுமறிவில்லாத என் கன்மத்தைபென் சொல்லுவேன்?” என்று எண்ணாததெல்லாமெண்ணித் துக்கித்துத் திரும்பினான்.

2. ஒரு கிராமத்தில் சில பிள்ளைகள் கூடி விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில் அவ்வழியேபோகும் ஒரு வித்துவான் தனது கல்விச்செருக்கினால் அகங்கரித்து அடா பயல்களே! உங்களுர் இன்னம் எத்தனைமயில் தூரத்திலிருக்கின்றது? என்றுகேட்டான். அதற்கு அந்தப்பிள்ளைகளில் ஒருவன் அவனுடையசெருக்கை அறிந்து அதை அடக்கவேண்டுமென்று கருதி நகைத்த - ஐயா! இன்னம் முலைப்பால் மணம்மாறாத வாயையுடைய அவ்வளவு சிறுவர்களாகிய நாங்கள் இவ்விடத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருப்பதினாலேயே எங்களுர் அதிசயீபத்திலிருப்பதாகத் தாங்கள் தெரிந்துகொள்ளக்கூடாதா? என்றான். அதுகேட்ட அவ்வித்துவான் நாணமுற்றுத் தலைகவிழ்ந்து இச்சிறுபிள்ளை சொல்வது வாஸ்தவந்தானே, இவ்வளவு சிறுபாலியர்கள் ஊருக்கு அதிதூரத்தில் வந்து விளையாட மாட்டார்களென்று நாம் யோசிக்காமற் போனோமே. இவ்வளவு சிறுவர்களிடத்தில் நாம் அவமானப்படும்படி நேரிட்டதல்லவா? இதை முன்னுணர்ந்தன்றோ நமது திருவள்ளுவ நாயனார் - ஒருசொல்லைச்சொல்லும்போது வேறொருசொல் அந்தச்சொல்லை வெல்லக்கூடாமையை அறிந்துசொல்லவேண்டும் என்னும் பொருள்பட

“சொல்லுகசொல்லப்பிறிதோர்சொலச்சொல்லை
வெல்லுஞ் சொலின்மைபறிந்து.”

என்று கூறியுளார்? எனப் பலபலவாறாக யோசித்துக் கல்விச் செருக்குஅகன்று திரும்பினான்.

3. ஓர் இடைச்சேரியில் மாடுமேய்த்துக்கொண்டே கையில் புத்தகமேந்தி வாசித்துக்கொண்டிருக்கும் யாதவகுலச் சிறுவனொருவனைச் சகலபாஷாவல்லவனென்னும் ஒரு வித்துவான் கண்டு மாடுமேய்க்கும் இவனும் வாசிக்கிறதா? என்று பொறாமையோடு கலகல வென்று சிரித்துக் கல்விச் செருக்கினால், அடா! இடைப்பயலே! உனக்கு எல்லா எழுத்தும் தெரியுமா? என்றான். அதைக்கேட்ட அச்சிறுவன் இவன் மகா அகங்காரி என்று எண்ணி, ஐயா! ஒரு எழுத்துத்தான் தெரியவில்லை, இதற்கு என்னபெயர்? இதை எனக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும், அந்த எழுத்து இதுதான் என்று தன் கையிலிருந்த மாடுமேய்க்கும் கோலால் கைக்குவந்தபடி பூமியிற் கிழித்தான். அதுகண்ட அவ்வித்துவான் வெகுநேரமட்டும் தான் கற்றிருந்த பாஷைகளின் விபிகளை பெல்லாம் ஒவ்வொன்றாகப் பொறுமையுடன் ஞாபகப்படுத்தி அவன்

றின் உருவங்களை யெல்லாம் அச்சிறுவன் கீறிய கீற்றுக்குப் பொருத்திப் பார்த்தும் அது தனக்குப் புலப்படாமையால் அவ்வித்துவான் தீர்க்காலோசனை செய்துகொண்டிருக்கும்போது; அச்சிறுவன் மறுபடியும் அவ்வித்துவாளைப் பார்த்து, ஐயா! கையினாலெழுதிய எழுத்து கையெழுத்தல்லவா? கோலினாலெழுதிய எழுத்து கோலெழுத்தல்லவா? என்றான். இதிகேட்டு அவ்வித்துவான் ஆ! ஆ! இவ்வளவு யுத்தி நமக்கு முன்னமே தோன்றாமல் மதிமோசம் போனோமே? “இருப்புப்பாறைக்கு நெக்குவிடாப்பாறை பசுமரத்தின் வேருக்கு நெக்குவிடும்.” என்ற ஔவையார் அமுதவாக்குக்கு யானே இலக்கியமானே! என்று துக்கித்துத்திரும்பினான்.

4. கணிதகலாசிதி என்னுங்காரணப் பெயர்பெற்ற ஒருவன் தன் ஊரிலுள்ள ஏனைய வித்துவான்களையெல்லாம் கணிதம் ஒன்றினாலேயே வென்றுபிறநாட்டிலுள்ள வித்துவான்களையும் அவ்வாறே வென்ற பிறகு வெற்றிக்கொடி நாட்ட எண்ணி அவ்வூரை விட்டுவேரோர் ஊருக்குப் பரிஜனங்கள் புடைசூழத்தண்டுகை மீது ஆரோகணித்துப் போகையில் அங்கிருந்த ஓர் சிறுவனைக்கண்டு அதிக இறுமாப்புடன், அடா! இவ்வூரில் யாராவது வித்துவான்களிருக்கின்றார்களா? என்று கேட்டான். அதற்கு அச்சிறுவன்-ஐயா! ஏன் கேட்கின்றீர்? என்றான். உடனே அக்கணிதசாஸ்திரி-நான்கணிதத்தில் பூரணபாண்டித்தியம் உடையவன், அதனாலேயே எங்கள் ஊரிலுள்ள வித்துவான்களையெல்லாம் வென்று அக்காரணத்தால் கணிதகலாசிதி என்னும் காரணப்பெயருடையவனானேன்; ஆகலால் இவ்வூரிலுள்ள வித்துவான்களையும் வெல்லக் கருதிவந்தேன் என்றான். மறுபடி அச்சிறுவன் அச்சாஸ்திரியைப் பார்த்து, ஐயா! யான் கேட்கும் ஓர் சிறிய கணிதத்திற்கு உத்தரம் தந்தால் பிறகு இவ்வூரிலிருக்கும் வித்துவான்கள் பெயரைச்சொல்லுகின்றேன் என்று, தனது வலக்கை நிறைய மண்ணைப் பள்ளிப் பிடியாகப் பிடித்துக்கொண்டு, இது எவ்வளவு மண் சொல்லும் பார்ப்போம்? என்றான். அதைக்கேட்ட அச்சாஸ்திரி - நான் கற்றுணர்ந்த கணிதநூற்பிரமாணப்படி இவ்வளவு பரிமாணமுடைய இச்சிறுவன் உள்ளங்கைக்குள் அடங்கத்தக்கது எத்தனை மண்ணென்று அதிக விபீதமாப்ப் பெருக்கிப்பெருக்கிப்பார்க்கையில், சங்கம் - மஹாசங்கம் முதலிய தொகைகளில் அமிழ்த்து கூட்டக்கூடாமல் விழித்துக் கொண்டிருக்கையில், அச்சிறுவன் அச்சாஸ்திரியைப்பார்த்து, ஐயா!

பெரியவரே! பிடிக்குடங்கியமண் பிடிமண் அல்லவா? இந்த அளவு தெரியாமல் ஏனோ வீணாய்க் கணிதசாகரத்தில் அமிழ்ந்துவிட்டீர்? என்று கையைவிரித்து மண்ணைக்கீழேபோட்டான். அதுகண்ட அச்சாஸ்திரி தனது இறுமாப்பு முழுமையும் ஒழிந்து,

“கலங்காத வீரியரானாலும்போகின்றகாவம்வந்தா
எலங்காமலே வெல்லமாட்டுவரோ விந்தகானிலத்திற்
சலங்காணுங்கோட்டை மதிலேழ்தலைபத்தத்தானிருந்த
மிலங்காபுரி கின்றதோவெள்ளை நாவலிருப்பவனே.”

என்ற அறிஞர் வாக்கியம் நம்மளவில் அனுபவமாயிற்று, நமக்கு இனிக் கணிதகலாநிதி என்னும் பெயர்தகுமோ? இவ்வாறு இச்சிறுபையலிடத்திலே இவ்வற்ப கேள்வியில் நாம் தோல்வியடைந்தமையை முன்பு நம் மிடத்தில் தோல்வியடைந்த நம் ஊர் வித்துவான்கள்கேள்விப்பட்டால் நம்மைக் கற்றறிமோழை என்றல்லவோ கருதுவார்கள்? நம்முடைய செருக்கே நம்மைச் சீரழித்தது. ஆகையால் இதுமுதல் நாமே கணிதத்தில் சிறப்புடையோம் என்று கனவிலங்கருதுதல் கூடாதென்று யிஞ்சுந்த அடக்கத்துடன் வாழ்ந்திருந்தான்.

ஆகையால் இந்த விஷயத்துக்குத் தலைப்பெயராக அமைக்கப்பட்டிருக்கும் “எல்லாமறிந்தவரும் ஏது மறியாதவருமில்லை.” என்னும் ஸ்ரீதாயுமானவருடைய அற்புதவாக்கின் உண்மையை மேலெடுத்துக்காட்டப்பட்ட பல திருட்டாந்தங்களினால் யாவரும் அங்கை நெல்லிக்கனிபோல் அறிந்துகொள்ளலாம்.

லியின் பூர்வ உற்பவமும் அதன் அபிவிருத்தியும்.

(தொடர்ச்சி.)

பொருள்களின் குணகுணங்களுக்கு ஏற்றவாறு குழுஉக்குறிகளாகச் சில சின்னங்களை உபயோகித்துவந்த பின்னர் ஜனங்கள் உலகத்திலுள்ள பதார்த்தங்களுக்கும், மனிதனுடைய மனதிலெழுகின்ற தோற்றங்களுக்கும், அவனுடைய செய்கைகள் முதலியவற்றிற்கும் அச்சின்னங்கள் போதாமையாயிருப்பதைக்கண்டு தங்களுக்குத் தோன்றியவாறு பற்பலகுறிகளை யாதொரு சங்கேதமுமில்லாமலே சிலகாலம் உபயோகித்து வந்தார்கள். இதை பெருவியாதேசத்தவர்கள் பெரும்பாலும் அப்பியசித்துவந்தனர். சிறு சிறு அட்டைகள் பலவற்றைச்

செய்து அவற்றிற்குப் பற்பலவாள் பேதத்தைபலமத்து அவற்றில் சிறிதும் பெரிதுமாகநானுவிதக்குறிகளைப் பலவாறாக எழுதி ஜனங்கள் அவற்றின் மூலமாகச் சங்கேதமாய்த் தங்களுடைய கருத்தைப் பிறருக்கு வெளியிட்டுவந்தார்கள். முன்னே எடுத்துக் காட்டிய பலவகைகளிலும் இது அதிக கலவரத்தையுண்டாக்கத்தக்கதாயிருந்தது. ஆயினும் “சப்பாணிக்கு முடவன் சண்டப்பிரசண்டன்.” என்பதுபோல் கருத்தைப் பிறருக்கு வெளியிட வேறு எவ்விதவகையும் இல்லாத காலத்து இது மிக்கதோர் சகாயமாகத்தானிருந்தது. நாளைக்கும் சைனாதேசத்தவர்கள் உபயோகித்துவரும் எழுத்துக்கள் யாவும் அளவிறந்த கருத்துகளை வெளியிடுவதற்கான சங்கேதக்குறிகளாகவே இருக்கின்றன. சைனாதேசத்தவர்களுக்கு நெடுங்கணக்கு கிடையவே கிடையாது, எனவே, அவர்களுடைய பாஷை நடைபெறுவதற்கு மூல அட்சரங்களாகிய உயிரெழுத்துக்களாகிலும் மெய்பெழுத்துக்களாகிலும் கிடையவே கிடையா. ஆனால் அவர்கள் எழுந்தென்று வழங்கிவருகின்ற ஒவ்வொரு குறியும் ஏதோ ஒரு அபிப்பிராயம் அல்லது ஒருபதார்த்தத்துக்கு அடையாளமாக இருக்கிறது. சைனாதேசத்தவர்களுடைய பாஷையை ஒருவன் கற்று அதில் வசனிக்கவேண்டியதாகவாகிலும் அதை வசனிக்கிறவர்களுடைய கருத்தை அறிந்துகொள்ளவேண்டியதாகவாகிலுமிருந்தால் அவன் குறைந்தது எழுபதினாயிரம் குறிகளாகிய லிபிகளை வாசித்தறிந்துகொள்ள வேண்டியவரும். சைனாதேசத்துப் பாஷையைக் கற்கத் தலைப்புகிறவர்கள் சற்றேறந்தகுறையத் தங்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் அதுவிஷயமாப்ப் பிரயாசைப்படவேண்டியவர்களாயிருக்கிறார்கள். பாஷையைக்கற்றுக்கொள்வதற்கே இவ்வளவு கஷ்டமும் காலவிரயமு மிருக்குமானால் அதைக்கொண்டு எந்த சாஸ்திர உண்மையை அறிதல் சாத்தியமாகும்? இப்போது ஆங்கிலேயர் உபயோகித்துவரும் 1, 2, 3, 4 முதலிய இலக்கங்களெல்லாம் ஆகியில் அரேபியாதேசத்தவர்கள் சங்கேதச் சின்னங்களாக வழங்கினவைகள்.

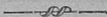
மேற்கண்ட முகாந்தரங்களெல்லாம் கருத்தைச் சரியாய் வெளியிடுவதற்கு உதவியற்றனவாயும், பெருத்த சங்கடங்களையும் இரண்டு அல்லது பல அர்த்தங்களையும் கொடுத்துக்கொண்டும் வந்தபடியால், எந்தெந்தப் பொருள்களுக்கு என்னென்ன வார்த்தைகளை உபயோகித்துக்கொண்டுவந்தார்களோ அந்த வார்த்தைகள் அமைவதற்கு அத்தியாவசியமாய் வேண்டிய அசைகளை உண்டாக்குவது யுத்தமென்று சில

புத்திமான்சன் அபிப்பிராயப்பட்டார்கள். ஏற்கெனவே அவர்கள் அசைகள் ஒலிப்பதற்கான சில சின்னங்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டார்கள். அட்சரவரிசையான நெடுங்கணக்கு ஏற்படாததற்கு முன்னர் அசைவரிசையான நெடுங்கணக்கு உண்டாகி உலகத்தில் வழங்கிவந்தது. அவர்களைவிட சில புத்திமான்சன் பிற்காலத்தில் தோன்றி, அசைகள் இயங்குவதற்கு இன்றியமையாதனவாகிய எழுத்துக்களை உண்டாக்கித், தத்தம் பாஷையை வசனிக்கும் தேசத்தவர்களுடைய சப்தபேதங்களைப் பாகுபடுத்தி அவற்றிற்கு ஏற்க அவ்வெழுத்துக்களை உயிரெழுத்துக்களாகவும் மெய்யெழுத்துக்களாகவும் உயிரமெய்யெழுத்துக்களாகவும் சார்பெழுத்துக்களாகவும் வரையறுத்தார்கள். இந்த உபாயத்தினால் ஜனங்கள் இப்போது எழுத்துக்களை மாத்திரம் வாசித்துக் கொண்டு பிறகு சலபமாய் அசைகளையும் சொற்களையும் உணர்ந்து தங்களுடைய எவ்வகைப்பட்ட அருமைபான கருத்தையும் வெகுநன்றாய் எழுதக்கூடியவர்களானார்கள்.

இதுவரையிலும் சொல்லிக்கொண்டு வந்த விஷயங்கள் யாவும் உலகத்திலுள்ள இங்கிலாந்து, ஜெர்மனி, இட்டெலி முதலிய தேசங்கள் யாவற்றிற்கும் பொதுவாய்ச் சம்பந்தப்படத்தக்கதாக விருக்கிலும், இந்தியாதேசத்தின் பூர்வீக சரித்திரத்தைப் பார்க்குமிடத்து வேறுவிதமான விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லவேண்டியதாயிருக்கிறது. ஜகதீசன் ஆன்மவர்க்கங்களுக்குத் தனு காண புவனபோகங்களைக் கொடுப்பிக்கும்பொருட்டு மானிடர் முதலிய ஜீவராசிகளாக உருவெடுக்கும்படி ஆக்ஞயாபித்துத் தமது திருக்கரத்திலிருந்த தமருகத்தை அசைத்தனரென்றும், அப்போது அதிலிருந்து அகார உகார மகாரங்களென்னும் மூன்று அட்சரங்களின் சமூகமான ஒம் என்னும் பிரணவநாதம் உதித்ததென்றும், அதிலிருந்தும் சமஸ்கிருத பாஷையை உண்டாக்கினரென்றும், அதைப் பாணினி என்னும் தவமுனிக்கு உபதேசித்தருளினரென்றும், அந்த மூன்று அட்சரங்களைக்கொண்டே தமிழ்ப்பாஷையை உண்டாக்கி அகத்தியமுனிவருக்கு உபதேசித்தருளினரென்றும் சில தமிழ்ப்புலவர்கள் கூறாநிற்பர். இக்கருத்தை யமைத்தே தமிழ்க்கடலைக் ககாகண்டுணர்ந்த சிவஞானமுனிவரென்பவர்-

“வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளியதற்கிணையாத் தொடர்புடையதென்மொழியை யுலகமெலாந்தொழுதேத்துங் குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார்கொல்லேற்றப்பாகர்.”

என்று கூறியுளார்.

இந்துதேசத்தின் எரு.

உலகத்திலுள்ள உயிர்வார்க்கங்களுக்கு உழவு என்னும் பயிற்
தொழில் அதிக முக்கியமானதென்பதைப்பற்றி இதற்குமுன் சஞ்சி
கைகளில் பலவாறாக எடுத்துக் கூறியிருக்கின்றோம். உழவுத்தொழி
லால் தானும் பிறரும் பயன்பட்டு உய்யவேண்டுமென்று கருதும் ஒவ்
வொருகிருஷிகளும் நிலத்துக்கு அப்போதைக்கப்போது இடவேண்டி
ய உணவாகிய எருவின் விஷயமாய் அதிக சிரத்தை பாராட்டவேண்
டியது. ஏனெனில் “ஏரினுநன்றாலெருவிடுதல்” என்று தெய்வப்புல
வரும் கட்டளையிட்டிருக்கின்றார். எருவிடாமல் யாதொரு நிலத்தை அ
டுத்தடுத்து வெவ்வேறுவகையான பயிர் செய்துகொண்டு வருவோமா
யின், அப்பயிர் செழித்தோங்குவதற்கு அந்நிலத்தில் ஆதாரமாயுள்ள
தாதுப்பொருள்கள் எல்லாம் சிறுகச் சிறுகக் குறைந்துகொண்டேவரு
வதனால் அந்நிலம் நாளாவர்த்தியில் இளைத்து முடிவில் விளைவுக்கு உ
பபோகமாகாமற் போய்விடுகிறதென்பதை விவசாயசாயன சாஸ்தி
ரிகள் வற்புறுத்திக் கூறுகிறார்கள். பூர்வகாலத்தில் இந்துக்கள் எரு
வின் சிறப்பு - எருவின் பலன்-எருவகை-எருவைப் பதப்படுத்தும் மு
றை ஆகிய இவற்றைக்குறித்தும், எருவிடாமையால் வரும் குற்றத்
தைக்குறித்தும் பலவாறாகத்தங்கள் நூல்களில் எழுதியிருக்கின்றார்கள்.
எரு வகையைக்குறித்து அவர்கள் விவரித்துப் பேசுகையில், புல்-பூண்
டு-செடி - கொடிகள் இவற்றின் இலை-தழைகள் முதலியவையும், வைக்
கோலின் தாள்களும், பசுந்தாள்களும், வீட்டின் குப்பைகளும், ஆடுமாடு
களின்சாணமும், எக்கர்வண்டலும், பிண்ணைக்கு-சண்ணைப்பு-உப்பு-காடு
எரித்தசாம்பர்-அடுப்பு எரித்த சாம்பர்முதலியவைகளும் எருவகையெ
ன்று கூறுகின்றார்கள். இவற்றைத் தற்காலத்திய ஆங்கிலேய விவசாய
சாயன சாஸ்திரிகள் வியந்து ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட
சாஸ்திரங்கள் தற்காலத்திய இந்துதேசத்து உழவர்களுக்கு இலேசா
ய்க் கிடைக்காமையாலும், பெரும்பாலும் தற்காலத்திய உழவர்கள் க
ல்வி தேர்ச்சியற்றவர்களாயிருக்கின்றமையாலும் அப்படிப்பட்ட உண்
மைகளை அவர்கள் அறிந்துகொள்ளக் கூடாதவர்களாகவே இருக்கிறார்
கள். நிலத்தில் பயிரை நன்றாய் விளைவிப்பதற்கு ஆதாரமாயுள்ள ஜீவ
மூல தாதுக்களே எருவென்று சொல்லப்படுமாயினால் அப்படிப்பட்ட
எருவின் அத்தியாவசியத்தையும், அதற்கு இப்பொழுது அதிகலே
சாய்க் கிடைக்கத்தக்க பொருள்கள் இவை இவை என்பதையும்யாவரு

ம் அறிந்துகொள்வவேண்டியது. உழவர்கள் இந்துதேசத்தில் கல்வி தேர்ச்சியற்றவர்களாயிருப்பதே அவ்வுண்மைகளை அறிவதற்குத் தடையாயிருக்கிறது. இவ்வளவு அவசியமான எருவுக்குவேண்டிய பொருள்கள் விலையுயர்ந்தனவா யிருக்கின்றனவோ? இல்லையே. நாம் சாதாரணமாய் உபயோகமற்றனவென்று கழித்துவிடும் பண்டங்களே எருவுக்கு அதிக உபயோகமாகும்படி அமைத்த கடவுளின் கருணையே கருணை! இங்கிலாந்தில் எலும்பிலே (Ammonia) அமோனியா என்னும் நவாச்சாரம் விசேஷமாயிருக்கிறபடியால் உழவர்கள் பிராணிகளின் எலும்பைச் சேகரித்து அதைத் தூள்செய்து கரியோடுகலந்து எருவாக உபயோகித்துவருகிறார்கள். மயிரில் கெந்தகம் அதிகமாயிருக்கிறபடியால் அதைச் சைனாதேசத்தார்எருவாக உபயோகித்துவருகிறார்கள். எருவுக்கென்றே சைனாதேசத்தவர்கள் இரண்டு மூன்று மாதம் வரையில் தங்களுடைய மயினைவளர்த்துப் பிறகு கூவரம்செய்து அதை அதிக ஜாக்கிரதையோடு பாதுகாத்து நிலத்துக்கு உபயோகித்து வருகிறார்கள். இந்த சூட்சுமத்தை அறிந்து தானே மஹாபுத்திமான்களாகிய பூர்வீகஇந்துக்கள் திருப்பதி-பெரியபாளையம் முதலிய இடங்களில் கடவுளர்க்கு மயிர்கொடுத்தல் என்னும் பிரார்த்தனை செய்துகொள்ளும் வழக்கத்தை உண்டாக்கினார்கள்? இல்லாவிடில் மயினைத்தானு தெய்வங்கள் விரும்பும்? இந்த தந்திரத்தை அந்தப் பெரியோர்கள் ஏற்படுத்தி வைத்திராவிட்டால் நிலத்துக்காக மயினை யார்கொடுப்பார்கள்? ஒருவருங்கொடார். இந்தப்படியே பூர்வீக இந்துக்கள் ஏற்படுத்திய ஒவ்வொரு வழக்கமும் பரோபகாரார்த்தமாகவே இருக்குமென்று நாம் அறிந்து கொள்ளவேண்டியது. ஆடு மாடு குதிரை இவற்றின் சாணமும், முக்கியமாய்ப் பட்டிகளின் எச்சமும், பன்றிகளின் மலமும் நிலத்துக்கு அடுத்த எருக்கள். புறாக்களின் மலம் யாவற்றினும் சிறந்தது. (Flanders) பிளாண்டெர்ஸ் என்னும் தேசத்தில் தூறு புறாக்களின் மலம் பன்னிரண்டுரூபாய் விலையாகிறது. விலசாயரசாயன சாஸ்திரிகள் எருக்களின் வகையைப்பற்றித்தாம் பிரிக்கையில் புறாக்களின் எரு முதல் தரமென்றும், மாடுமுதலிய கால் நடைகளின் எரு-மூத்திரம் இவை இரண்டாந்தரமென்றும், குதிரையின் லத்தி மூன்றாந்தரமென்றும், ஆட்டுப்புழுக்கை நான்காந்தரமென்றும், மாட்டுச்சாணி ஐந்தாந்தரமென்றும், பன்றியின் மலம் ஆறாந்தரமென்றும் கூறுகிறார்கள். ஆகையால் “எருசெய்யும் உதவி இனத்தான் செய்யமாட்டான்.” என்னும் பழமொழி

யைக் கவனித்து இத்தேசத்து உழவர்கள் எருவை அலட்சியம் செய்யாமல் அதற்குவேண்டிய பொருள்களின் குணகுணங்களை அறிந்து அவற்றைத் தானியங்களைப்போலவே பாதுகாத்துவருவாராக.

மனிதர் மனோபிராந்தியால் நாடித்திரியும் ஆகார பேதங்கள்.

உலகத்தில் நாகரீகம்பெற்ற ஜாதியாரும் தமக்கு ஈஸ்வரன் இயற்கையில் அமைத்து வைத்த உணவு மாக்கறி பதார்த்தமென்பதை உணர்ந்திலாக் காரணத்தினால் தத்தம் மனோவிகற்பத்துக்கேற்றவாறு கண்ட கண்ட பிராணிகளையெல்லாம் பிடித்துத் தின்றுகொண்டு வருகிறார்கள். பூர்வகாலத்தில் ஆண்மையிலும் கல்வியிலும் அதிகாரத்திலும் தமக்குச் சமாதானம் ஒருவரும் இல்லையென்று சொல்லும்படி பிரசித்தியடைந்தவர்களும் கழுதைக்கறியையும், நாய்க்கறியையும், நத்தைகளைக் கூட்டிலடைத்துக் கொழுக்கும்படி வளர்த்து அவற்றின் கறிகளையும் புசித்துவந்தார்கள். நாளைக்கும் இட்டெலி-ஸ்பெயின் இந்தத்தேசங்களிலுள்ளவர்கள் நத்தைகளை ஏராளமாய்ப் புசிக்கிறார்கள்; குதிரைகழுதை இவற்றின் மாமிசத்தைத் தின்பதனால் வேறு பெயரால் அவற்றை விற்பனை செய்தும் வாங்கியும் வருகிறார்கள். டார்ட்டெரி என்னும் தேசத்திலும் தென் அமரிகாவிலுள்ள சில பிரதேசங்களிலும் ஜனங்கள் நாளைக்கும் குதிரை மாமிசத்தை மகா உசிதமாகக் கொண்டுவருகிறார்கள்.

மனிதர்கள் மேற்கண்டன போன்ற விலங்குகள் மட்டில் திருப்தியடைந்தார்களா? அந்தோ! பூச்சிகளை விடவில்லையே! அனேக தேசத்தவர்கள் நெடுங்காலமாய் வெட்டுக்களிகளைப் புசித்துவருகிறார்கள். அவற்றை நெய்யில் வறுத்தும், வெய்யிலில் உலர்த்தி உப்பு கலந்தும், வெந்நீரில் பதைக்கப்பதைக்கப்போட்டு அவற்றின் தலை கால் சிறகுகளை ஒரு சொடியில் முறித்து உப்பு சேர்த்தும், அரேபியா முதலிய பிரதேசங்களில் நாளைக்கும் ஜனங்கள் ஏராளமாய்த்தின்று வருகிறார்கள். அரேபியாவில் கடைகளிலே இவற்றை அரிசி-காராமணியைப்போல் மாக்கால்களில் அளந்து விற்பனை செய்கிறார்கள். இந்தியாவிலே சில பிரதேசங்களில் இப்போதும் ஈசல்களைக் கோடி கோடியாகப் பிடித்து மேற்கண்டபடியே அளந்து விற்பனை செய்பவர்களும் அவற்றை வாங்கிப் பொரியரிசியோடு கலந்து தின்பவர்களும் மேலே வெட்டுக்களி விஷயத்திற் சொல்லப்பட்டவர்களுக்கு எவ்வளவுக் குறைந்தவர்களல்லர். பயிர்வர்க்கங்களைக் கெடுப்பதற்கென்றே கங்கணம் கட்டிக்கொண்டிருக்கும் வெட்டுக்களிகளை யாம் குரோதத்தினால் பிடித்துத்தின்று அவைகளை நிர்முலப்படுத்துகிறோமென்று ஒருவேளை அ

வற்றை இம்சித்துப் புசிப்பவர்கள் சமாதானம் சொல்லிக்கொள்ளக்கூடும். ஈசல்கள் விஷயத்திலே என்ன சமாதானம் கூறுவார்களோ? அறிகலம். இலங்கைத்தீவில் தேனைப் பூணமாய்க் குடித்துத் தியங்கிக் கிடக்கும் தேனீக்களை ஜனங்கள் ஏராளமாய்ப் புசிக்கிறார்கள். இந்த ஈக்களின் வயற்றிலிருக்கும் கொஞ்சம் தேனுக்காசைப்பட்டு அந்த ஈக்களையே வாயில் போட்டுக் கொண்டால் பிறகு தேன்கூடுகளில் தேன்வந்து சேரும்விதம் எப்படி யென்பதை இவர்கள் அறியார்போலும்! இப்போது நமக்குச் சகோதர குடிகளாகிய பர்மா தேசத்தவர்களுடைய ஆகார விகற்பங்களோ அதி விசித்திரமாயிருக்கின்றன. நெய்பால் வெண்ணெய் இவை அவர்களுக்கு முற்றும் ஆகா. இவை அவர்களுக்கு மஹா துர்க்கந்தமான பொருள்களாம். மீன்களைப் பரண்களில் அடைத்து அவைகள் அழுக அழுக அவற்றின் துர்க்கந்தம் அவர்களுக்கு நறுமணமாயிருக்கின்றதாம். அவற்றிலிருந்தும் ஓர்வித புழுக்கள் புறப்படுகின்றன. அப்புழுக்களையும் அவர்கள் அதிமதூரமாயிருக்கின்றனவென்று தின்னுகிறார்கள். நெடுநாளாய்ச் சேர்த்து வைக்கப்பட்ட அழுகிய மீன்களை பெல்லாம் கடைசியாக அவைகளின் புழுக்களின் சகிதமாக இடித்துத் தூளாக்கி ஏனைய பதார்த்தங்களுக்கு மசாலாவாய் வைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். ஓர்வித சிவந்த எறும்புகளைப்பிடித்து அவர்கள் உப்பு அல்லது காரங்கலந்து தின்னுகிறார்கள். இவை அவர்களுக்குப் புளிப்பாயும் அதி மதூரமாயும் இருக்கின்றனவாம். வண்டிகளையும் அவர்கள் சும்மா விடுகிறதில்லை. மேலும் அவர்கள் வயிற்றுக்கடுப்புக்குக்குரங்கைப்பிடித்து அப்படியே அவித்துப் புசிக்கிறார்கள்.

ஆஸ்திரேலியா தேசத்திலுள்ள சில ஜாதியார் பாம்பு - பல்வி - ஓணான் முதலிய யாவற்றையும் புசிக்கிறார்கள். என்னென்ன பிராணிகளை உலகத்தில் மானிடர் புசிக்கக்கூடுமோ அவைகளில் எதையும் அவர்கள் விடுவதில்லைபாம். சிலந்திகளுக்கும் சிலதேசங்களில் பெருந்த சனி பிடித்திருக்கின்றது. கலிடோனியா என்னும் தேசத்தில் சிலந்திகளைவிட அதிக உருசியைத் தரத்தக்க பதார்த்தம் இல்லை யென்றே ஜனங்கள் நினைக்கிறார்கள். வெண்ணெய்க்குப்பதிலாகச் சிலந்தி மாமிசத்தையேமேலேதடவி ரொட்டியை அவர்கள் தின்னுகிறார்கள். பிரான்ஸ்-லண்டன் முதலிய இடங்களில் ஆமை - தவளை இவைகளை ஜனங்கள் கண்டால் விடுவதில்லை. ஸ்பர்மிஸ் என்னும் ஒருவிதஜாதியார் பாம்புகளைத் தின்னுகிறார்கள். இட்டெலி-சைனா இந்நாடுகளிலுள்ளவர்கள் நாகப்பூச்சி முதலிய கிருமிகளையும் ஏராளமாய்ப் புசிக்கிறார்கள். எவ்வகையாலும் பிற உயிவைவருத்தித் தின்னத் தலைப்பட்டவர்கள் அச்சோ! எந்த உயிவைக்கொன்று தின்னால் தானென்னை? ஐரோப்பாக்காண்டத்திலே சிலபிரதேசங்களில் ஏரிகளின் ஓரமாயிருக்கும் எக்கர்வண்டல் மண்டை சில ஜனங்கள் எடுத்து உண்டை உண்டையாய்ச் செய்து மாவுடன் கலந்து ஓர்வித ரொட்டிசெய்து தின்னுகிறார்கள்.

இவ்வண்டலைப் பூதக்கண்ணடியாற் பார்க்குமிடத்து அனேகவருஷகாலமாய் அடை அடையாக மண்ணில் மடிந்த கோடானுகோடி துண்ணிய ஜீவராசிகள் அதில் இருப்பதாகத் தெரியவருகிறது. பூதக்கண்ணடியினால் மாத்திரம் கண்டறியத்தக்க இத்தகைய துண்ணிய ஜீவராசிகள் அம்மண்ணிலிருக்கின்ற விசித்திரத்தை அவர்கள் தங்களுடைய ஊனக்கண்ணால் எங்ஙனம் அறிந்தனரோ? புழுதிகளிலும் களிமண்களிலும் இந்தப்படி துண்ணிய ஜீவராசிகள் அளவிறந்து கிடப்பதன்றன்றை பிளையா முதலிய இடங்களில் மழைகாலத்திலே பசியினால் சங்கடப்படும்போது தோண்டான் முதலிய மிருகங்கள் புழுதி-களிமண் இவற்றைத் தின்னுகிறதாகப் பிரபானிகள் கூறுகிறார்கள். உலகத்தில் எவ்விடத்திலாவது ஜனங்கள் நிலக்கரியைத் தின்பதாகத்தெரியவரவில்லை. ஆனால் சில இடங்களில் பன்றிகள் இவற்றைத்தின்று கொண்டுவருகின்றன. அன்றியும் அப்படி நிலக்கரியினால் போஷிக்கப்பட்டுவரும் பன்றிகள் சில பிரதேசங்களில் கொழுத்து வளருவதை யோசிக்கையில், நிலக்கரியிலும் மாமிச சம்பந்தமான வஸ்துக்கள் இருப்பதாக நிச்சயிக்க வேண்டியதாயிருக்கிறது. ஒரு லண்டன் நகரத்தில் மாத்திரம் வருஷாந்தம் கொஞ்சமாகவே நான்கு லட்சம் எருதுகளும், பதினைந்து லட்சம் கோழிகளும், ஐந்துகோடி நத்தைகளும், அந்நகரவாசிகளுக்கு இரையாகின்றன என்று ஒருபண்டிகர் வருஷ சராசரிகணக்கிட்டுக் கூறுகிறார்.

கேவலம் மவுஉகதிசையிலுள்ள மிலேச்சர்கள் முதல் நாகரீகத்தில் உயர்ந்தவர்கள் ஈறாக மேற்காட்டியபடி கண்டகண்ட பொருள்களையெல்லாம் போஜனத்துக்கென்று சாக்கிட்டுப் புசித்துவருவதை யோசிக்கையில், தமக்குச் சுகாதாரத்தை விளைக்கத்தக்க இயற்கையான உணவு மாக்கறிபதார்த்தமென்பதையும், மாமிசபட்சணம் தமக்கு உரித்தல்லாத அன்னியபதார்த்தமென்பதையும் உணராத ஆன்மாக்கள் உலகத்தில் இத்தனை இருக்கின்றனவா! என்று பரிதப்பிப்பதற்கு இடமிருக்கின்றது.

“அறவணையாதெளிற் கொல்லாமை சோதல்
பிறவினை யெல்லாந் தரும்.”

கொலை செய்பாமையே தருமச்செய்கை என்றும், கொலை செய்தலாகிய ஒன்றே ஏனைய எல்லாப்பாவங்களையுந் தருமென்றும் பொருள் படத் தமிழ்மறை கூறிய உண்மையை நாகரீகத்தில் மிக உயர்ந்தவர்களும் அறிந்திலர் கொல்லோ? இல்லை. இல்லை. அறிந்தேயிருக்கின்றார்கள். நெடுநாளைப் பழக்கமும் தூபிமானமும் எப்படிப்பட்டவர்களுக்கும் உண்மையை விளக்காதென்பதும், அங்ஙனம் விளக்கினும் கடுநாளை அப்பியாசங்களைச் சிக்கிரத்தில் விட்டொழிப்பது எத்திறத்தோர்க்கும் பிரயாசையானதென்பதும் இதனால் விளங்குகிறது.